

PRZEDSTAWIENIE GUERRILLA GIRLS

Napisane przez Aphrę Behn

Postaci:

W sztuce udział biorą następujące Guerilla Girls:

FANNY BRICE (1891 - 1951) - ur. na Lower East Side w Nowym Jorku, Fania Borach już w młodości zdecydowała, że będzie performerką. Historyczka Barbara Grossman twierdzi, że w czasach, gdy rozrywka oparta była przeważnie na stereotypach etnicznych - takich, jak pijany Irlandczyk, głupi Polak, młodzież o mocnym akcencie typowym dla Jidysz - "semicki wygląd" Brice zmuszał ją do grania Żydówek. Pomimo, iż starała się o sukces poważnej aktorki i piosenkarki, Brice - która w ogóle nie mówiła w Jidysz - zaczęła wreszcie grać komediowe role z akcentem Jidysz. W latach '20 i '30 grała w Ziegfield Follies, i zyskała sławę dzięki pięknemu głosowi i zwiewnej sylwetce, których używała zawsze, by bawić.

COCO CHANEL (1883 - 1971) nie była nigdy po prostu awangardą swoich czasów, zawsze zarazem wyprzedzała samą siebie. Nie mogła pozwolić sobie na modne ubrania - więc odrzuciła je i stworzyła swoje własne, wykorzystując do tego sportowe marynarki i krawaty, które były typowymi strojami noszonymi przez mężczyzn na wyścigi. Odkąd zaczęła romansować z nazistowskim oficerem podczas II wojny światowej, jej wspaniała kariera nigdy nie powróciła do dawnej świetności. Chanel nie nazywała siebie feministką - w zasadzie ciągle mówiła o kobiecości raczej, niż o feminizmie - to znaczy dopóty, dopóki nie została Guerilla Girl.

ALICE CHILDRESS* (1920 - 1994) urodziła się w Charleston, w Południowej Karolinie, ale po rozstaniu rodziców, gdy miała 9 lat, przeniosła się do babki do Harlemu. Uzupełniając wykształcenie uzyskiwane w publicznych szkołach Nowego Jorku, zaczęła grać, reżyserować i pisać scenariusze teatralne. Jej sztuki to między innymi : *Florence (1949)*, *Obrączka ślubna: Czarno - biała opowieść o miłości i nienawiści (1972)*, *Mojo, czarna historia miłości(?) (1970)*, *Matki: sztuka pochwalna dla Czarnej Komediantki (1987)*. Childress jest również autorką powieści, między innymi *Ci inni ludzie* oraz *Bohater jest tylko kanapką (1973)*. Za swoje książki otrzymała wiele nagród, wśród nich nagrodę Paula Robesona za Wybitne Zasługi dla Sztuki Performerskiej.

DIANA SANDS* (1934 - 1973) , aktorka Afro - Amerykańska, która zdobyła teatralną sławę w latach '50 dzięki konsekwentnemu odmawianiu stereotypizacji. Pomimo oporów wielu reżyserów i producentów, których nazwiska winny zostać pominięte milczeniem, Diana upierała się przy tym, by grać klasyczne role (Medei, Antygony, Portii itp.), które zazwyczaj przyznawane są aktorkom białym. Pomimo to właśnie za rolę czarnej Amerykanki Benethy Younger w *Raisin in the sun* Diana dostała Nagrodę Krytyków(?) w 1959 roku.

SOPHIE TREADWELL* (1885 - 1970) - ta autorka sztuk teatralnych, dziennikarka, obrończyni praw kobiet i pisarka, jest aktualnie uważana za jedną z najbardziej prominentnych autorek sztuk teatralnych pierwszej połowy XX wieku. Jako autorka czterdziestu sztuk, jest Treadwell jedną z niewielu kobiet, które zarazem reżyserowały i realizowały własne prace. Jej najbardziej znana sztuka - ekspresjonistyczny dramat *Machinal* z 1928 roku - została wyreżyserowana z młodzieńcem jeszcze wtedy Clarkiem Gamble. Swobodnie oparta na motywach sensacyjnego procesu o morderstwo w Nowym Jorku sztuka miała dobry odbiór, zwłaszcza ze strony Festiwalu Szekspirowskiego w Nowym Jorku, teatrowi Narodowemu w Londynie oraz Amerykańskiemu Konserwatorium w San Francisco.

ANNA MAY WONG (1905 - 1961) - piękna, wysoka (5stóp 7 cali), smukła, i Chinka - Amerykanka. Ta ostatnia cecha uniemożliwiła jej dostęp do najwyższych sfer hollywoodzkiego Panteonu gwiazd, ale nie zaważyła na jej popularności ani nie przeszkodziła, by jej nazwisko stało się powszechnie znane. Urodzona na Ulicy Kwiatowej w Chińskiej dzielnicy Los Angeles, w pralni swego ojca, już od młodości fascynowała się filmem. Około 1927 roku Anna May zarządzała całą siecią studiów, od Tiffany po M-G-M, jak zaznaczyła w swojej liście zasług. Niestety, dobrze zbudowane aktorki pochodzenia Kaukaskiego zawsze dostawały główne role, toteż Anna May zamiast zagrać kolejną rolę drugoplanową, przeniosła się do bardziej tolerancyjnej Europy. W końcu została pierwszą kobietą - gwiazdą pochodzenia azjatyckiego, uzyskując tę pozycję dokładnie w momencie, gdy rozpoczynały się ataki na jej rasę.

HALLIE FLANAGAN* (1890 - 1969) Wiedziona pragnieniem, by zapoznać studentów z najnowszymi odkryciami Europejskiej awangardy, Hallie Flanagan założyła w 1925 roku Vassar College Experimental Theatre. W 1935 została zachęcona do prowadzenia znanego z krytycyzmu Projekt Teatru Federalnego. Podczas "długich i nędznych" lat Depresji, ta drobna kobieta w filcowym kapelusiku zasnęła cały kraj wielkim widmem nowej wizji teatru. Choć Teatr Federalny był sponsorowany przez rząd Stanów Zjednoczonych, stanowił tak naprawdę urzeczywistnienie wizji jednej kobiety, Hallie Flanagan, której umysł był na tyle otwarty, by zintegrować pomysły wielu innych artystów o porównywalnym statusie. Podczas czterech lat istnienia Teatru Federalnego (1935 - 1939), Hallie Flanagan ustanowiła standardy produkcji teatralnej, które po dziś dzień nie zostały odrzucone, i stworzyła teatr narodowy dla całego kraju.

* Każda Guerilla Girl przyjmuje nazwisko jednej z nieżyjących artystek, i pojawiając się na scenie, przywdziewa maskę, by nie ujawniać własnej tożsamości. Czynią tak dlatego, by skupić się raczej na problemie dyskryminacji, niż na własnych charakterach. Innym powodem, dla którego występują anonimowo jest chęć podtrzymania historii kobiet - artystek. Dokądkolwiek Guerilla Girls się nie wybiorą, zawsze będą mówiły o biologii i pracy nieżyjących już artystek, które odgrywają, tak, by uchronić historię kobiet przed relegacją do przypisów czy ostatnich stron książek o historii.

Polska, Kwiecień 2003, performerki:

SOPHIE - Sophie Treadwell

ALICE - Alice Childress

HALLIE - Hallie Flanagan

DIANA - Diana Sands.

SCENA 1

PRZY PODNOSZENIU KURTYNY : w ciemności słyszymy, co następuje:

DŹWIĘK 1:

Panie i Panowie, prosimy o wyłączenie telefonów komórkowych, biperów i alarmów portfelowych. Guerilla Girls przypominają, że fotografowanie, nagrywanie oraz tworzenie sztuki przez kobiety jest w większości teatrów zabronione. Jeżeli jakakolwiek kobieta na widowni odczuje nagły atak gorąca, proszę wstać i poinformować nas o tym. Guerilla Girls robią pauzy z powodu ataków duszności, skurczów menstruacyjnych i innych, nie dłuższych niż dwie minuty, oraz nagłych ataków osteoporozy. Dziękuję.

DŹWIĘK 2: Patrzcie! Oto Guerilla Girls na tournee!

POJAWIAJĄ SIĘ SLAJDY - DŹWIĘK SLAJD AA--

PATRZCIE! TO GUERILLA GIRLS NA TOURNEE

KIM JEST TA KOBIETA PRZEBRANA
WYGLĄDA, JAKBY SIĘ POWIĘKSZAŁA
MOŻE WZNIEŚĆ SIĘ PONAD DYSKRIMINACJĄ
MOŻE ZMIENIĆ RZECZY, KTÓRE SĄ JUŻ PRZESZŁOŚCIĄ
PATRZ, TO GUERILLA GIRLS NA TOURNEE!

KIM JEST TA KOBIETA W MASCE
WLEPIA WLEPKI, TO JEJ ROLA
MA PRZEKAZ, KTÓREGO NIE MOŻESZ IGNOROWAĆ
ZDAJE SIĘ, KTOŚ ZAPUKAŁ DO DRZWI
PATRZ, TO GUERILA GIRLS NA TOURNEE !

CZY MOŻEMY PROSIĆ WIĘCEJ KOBIET?
A CO MYŚLICIE O MNIEJSZOŚCIACH
OD LAT SIEDZEMDZIESIĄTYCH NIE MA ZMIAN NA LEPSZE
WIĘC STRZEŻCIE SIĘ! ODDAJCIE NAM, CO NASZE!
UWAŻAJCIE, I ODDAJCIE, CO NASZE!

(guerilla girlsy wchodzą i zaczynają tańczyć)

KIM JEST TA ŚMIESZNA FEMINISTKA

ROBIĄCA SWOJĄ DZIWCZYŃSKĄ LISTĘ
CZY JEST TRANSMISJA? , BŁAGACIE - NIEEE!
SZYKUJCIĘ SIĘ, ESTROGENU SPORO DZIŚ BĘDZIE
PATRZCIE! TO GUERILLA GIRLS NA TOURNEE
PATRZCIE! TO GUERILLA GIRLS NA TOURNEE

SCENA 2

SLAJD A: historia Kobiet w Teatrze

SOPHIE

Aktualna sytuacja teatru na świecie sprawiła zapewne, że wydaje się wam, że istnieje więcej mężczyzn - autorów sztuk, projektantów, reżyserów, menedżerów i aktorów, niż kobiet wykonujących te profesje.

HALLIE

To nieprawda.

SOPHIE

Jest natomiast prawdą, że kobiety nie są tak często zatrudniane w teatrach, jak mężczyźni.

ALICE

Kobiety nie są wspomniane w publikacjach poświęconych teatrowi tak często, jak mężczyźni.

DIANA

I kobiety - artystki są gorzej opłacane, niż artyści - mężczyźni.

HALLIE

Ale kogo to tak naprawdę obchodzi?

WSZYSTKIE

Nas!!

SLAJD : NAS!

SOPHIE

Nas to obchodzi! Kobiety zawsze tu były, ramię w ramię z mężczyznami, tworząc i inspirując sztukę znaną jako teatr.

DIANA

I dziś, kiedy jesteśmy pełne lęku, że nasze spiżarnie, kieszenie i nasz spokój będą wkrótce puste i niebyłe, dlaczego miałybyśmy się przejmować akurat sztuką?

ALICE

Bo sztuka nas wspiera!

HALLIE

Sztuka pomaga nam rozumieć się nawzajem.

DIANA

Sztuka jest łącznikiem między wszystkimi cywilizowanymi społeczeństwami.

SOPHIE

Cóż pozostało po 30 000 lat wczesnej kultury egipskiej?

WSZYSTKIE

Nic, tylko sztuka!

SLAJD : (obraz sztuki!!!)

SOPHIE

A co pozostało po kobietach, które żyły przed nami?

DIANE

Sztuki napisane przez kobiety.

HALLIE

Nowe formy teatralne wymyślone przez kobiety!

ALICE

I całe udokumentowane życia przeżyte w teatrach!

SLAJD: (obraz sztuki uznanej(?) za sztukę kobiet)

SOPHIE

I choć te dzieła i zyciorysy mogły nie być drukowane, albo mogły zostać przeniesione na mniej istotne karty książek historycznych albo umknąć naszej świadomości, Guerilla Girls na tournée dadzą teraz tym kobietom czas estradowy, na jaki zasłużyły.

SLAJD: GRECJA V wiek p.n.e

DŹWIĘK 3: muzyka grecka

ALICE

Pierwsze wielkie stulecie teatru to V wiek przed naszą erą w Grecji!

CHÓR

Pierwsze wielkie stulecie teatru to V wiek przed naszą erą w Grecji!

ALICE

Co robicie?

CHÓR

Co ty robisz? My jesteśmy chórem. Źródłem współczesnego teatru jest diafram(?)

SLAJD: DIAFRAM

CHÓR

Oops! Chodziło nam o dytyramb

SLAJD: DYTIRAMB

Wspólna pieśń śpiewana przez 50 mężczyzn w tym samym czasie
Jako forma hołdu wokół ołtarza Dionizosa.

ALICE

W jaki sposób hołd stał się teatrem?

CHÓR

Mężczyzna imieniem Thespis

Od którego imienia pochodzi nazwa thespian, oznaczająca aktora,

Oddzielił się od chóru
I rozpoczął z nim dialog.

HALLIE

Czy musimy wszystko robić razem?!
Rola kobiet w antycznej Grecji
Była nieporównywalnie niższa od tej piastowanej tam wtedy przez mężczyznę.
Przypuszcza się, że kobiety nie brały udziału w greckim teatrze,
Choć w greckich tragediach kobiety mają główne role.

CHÓR

Klytmaestra

HALLIE

Zabiła swego męża.

SLAJD: OBRAZEK: ZABIŁA SWEGO MĘŻA.

CHÓR

Kassandra

HALLIE

Zgwałcona i zabita.

SLAJD: Obrazek: zgwałcona i zabita.

CHÓR

Antygona

HALLIE

Samobójczyni.

SLAJD: obrazek: samobójstwo

HALLIE (CONT'???)

Czy to nam mówi cokolwiek o tym, jak kobiety były traktowane przez społeczeństwo, i co sobie na ich temat myślano?

SLAJD: "Tak, do diabła!"

CHÓR

Jestem megierą. Jestem nikczemna. Jestem ofiarą.

ALICE

Wszystko to jest we mnie - w jednej kobiecie. Jestem Medeą!

SLAJD B : Medea

WSZYSTKIE

(ad lib) Wystawmy Medeę! Ja będę Jazonem...etc

HALLIE

Czy możemy prosić o grecką muzykę?!

SLAJD: MEDEA, TEATR GRECKI

DŹWIĘK 4: grecka muzyka do Medei

(Guerilla Girls odgrywają pantomimę Medei w rytm współczesnej muzyki greckiej przypominającej "Taniec Zorby". SOPHIE = Jazon, ALICE = Medea, HALLIE = Vixen, DIANA = dzieci)

SCENA 3

SLAJD C: INDIE

DŹWIĘK 5: muzyka indyjska

SOPHIE

W międzyczasie w Indiach, zupełnie niezależnie od teatru greckiego, rozwijała się inna forma dramatu - sanskryt.

DIANA

Inaczej, niż w Grecji, dramaty w sanskrycie były wystawiane albo przez grupy wyłącznie męskie albo wyłącznie kobiece, albo złożone i z kobiet i z mężczyzn. Z kolei, tak samo, jak w Grecji, kobiety nie pisały tam sztuk, o ile nam dobrze wiadomo.

HALLIE

W sztukach pisanych w sanskrycie nie można przedstawiać miłości, ani zazdrości, nienawiści czy gniewu. Żal jest stonowany do delikatnego smutku, zaś całowanie, spanie, drapanie się i ziewanie są ściśle zakazane. Nie ma też zabijania, śmierci czy wojny. W skrócie - niedopuszczalne są wszelkie przejawy zmysłowości lub przemocy.

DIANA

Akceptowane są z kolei zdarzenia magiczne i nadnaturalne, taki jak zmiana człowieka w drzewo, jak również określone sytuacje komiczne, takie jak prześmiewcza żałoba po śmierci kogoś bliskiego. Nie ma chóru ani oficjalnego rozróżnienia na tragedię i komedię. Tragedia jako takiej w zasadzie nie znano, gdyż każda sztuka musiała mieć szczęśliwe zakończenie.

ALICE

Odegrajmy "Medeę" w sanskrycie! Ja będę (Media? Medeą?)

WSZYSTKIE

(Ad lib) Ja będę Jazonem...etc

HALLIE

Czy możemy prosić o trochę greckiej muzyki z elementami sanskrytu?

DŹWIĘK 6: Grecka/ sanskrycka muzyka do "Medei"

SLAJD D: Powtórz Medea - sanskryt?

(GG odgrywają tą sama pantomimę Medei", z "niższymi tonami" odpowiednimi dla muzyki indyjskiej?)

SCENA 4

SLAJD E: RZYM

DŹWIĘK 7: intro do muzyki rzymskiej

HALLIE

Po klasycznym teatrze greckim i podczas rozwoju teatru w sanskrycie pojawili się Rzymianie.

DIANA

Kobiety pojawiły się na scenie w dramacie rzymskim, ale w nieznaczących rolach mimów, i były zazwyczaj uznawane za prostytutki.

SLAJD F: aktorka jako prostytutka

SOPHIE

Okolo IV w p. n. e wykształconych Rzymian zastąpili niewykształceni barbarzyńcy, i kolejnych 1000 lat jest znanych jako wieki ciemne.

ALICE

Ciemne dlatego, że nie było wtedy pisania, sztuk, ani teatru. Ale odkryliśmy, że wieki ciemne wcale nie były takie ciemne.

DŹWIĘK 8: perkusja, trwa przez całą następną linię.

HALLIE

Panie i Panowie, Guerilla Girls są zaszczycone, że mogą Wam przedstawić pierwszą kobietę - autorkę sztuk teatralnych - Hrosvithę z Gandersheim !

SLAJD G : SAKSONIA X wiek n. e. Hrosvitha, 935 - 1002

HALLIE (CONT???)

Ta dramatopisarka okazała się być zarazem zakonnica. Urodzona około 935 roku w Saksonii, żyła ponad 60 lat. Jej imię, tłumaczone dosłownie, oznacza: "głośny krzyk".

(WCHODZI ALICE jako zakonnica)

SLAJD H: USTA

HROSVITHA (ALICE)

Pozwól, by dusza ożywiła głos!

DIANA

Kobiety mogą wybrać dwa typy kariery: małżeństwo albo przywdziać habit w służbie Bogu.

SLAJD I: wybór małżeństwa lub zakonu

HROSVITHA (ALICE)

Zobaczmy więc, czy powinnam prowadzić dom i wychowywać dzieci, czy może dołączyć do zakonu i nauczyć się pisać i czytać?

SLAJD J: szczęśliwe zakonnice

SOPHIE

Ona napisała sześć komedii przeznaczonych do czytania na głos przez siostry z jej konwentu.

HROSVITHA (ALICE)

Co robimy dziś wieczorem, siostry? Wiem. Zagrajmy coś! Napiszę sztukę.

HALLIE

Wszystkie jej sztuki są oparte na jednej, prostej zasadzie, że świat, ciało i diabeł nie powinny mieć wszystkich dobrych historii dla siebie.

HROSVITHA (ALICE)

Moja pierwsza sztuka nosi tytuł "Dulcitus"! Siostry, tu są wasze części. Kurtyna w górę!

SLAJD K: *Dulcitus*. Scena, sąd.

DŹWIĘK 9: ??

Akt I

DIOCLETIAN (DIANA)

Powinno stać się tak, że wy, siostrzo Agape i Ireno, zostaniecie poślubione najwyższemu z naszym dworze. Ale najpierw przysięgnijcie, że odrzucacie waszego Chrystusa i poświęćcie się dla bogów.

(ALICE) AGAPE Nic nie zmusi nas do odrzucenia Chrystusa.

(DIANA) DIOCLETIAN Ty chyba bredzisz!

(HALLIE) IRENA Moja siostra nie bredzi. Ona ma rację.

(DIANA) DIOCLETIAN Ireno, tyś jest najmłodsza. Okaż, żeś najstarsza w godności.

(HALLIE) IRENA Modlitwy mnie waść ucz.

(DIANA) DIOCLETIAN Pokłoń się przed bogami, i daj tym sposobem przykład siostrze swojej.

(HALLIE) IRENA Nie poniżę tej głowy zniżając ją do stóp zwykłych podobizn.

(DIANA) DIOCLETIAN Dosyć! Tortury położą kres tym bzdurom! Niech te zawzięte niewiasty weźmie w swe ręce Rządca Dulcitus.

SLAJD L: widok z pałacu Rządcy

(DIOCLETIAN zabiera Irenę i Agape do.....)

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Gdzież są te zuchwałe dziewczątka, którym przeznaczono tortury? Agape, i ty, Ireno, wysłuchajcie mej rady. Poddajcie się bóstwom.

(ALICE) AGAPE Proponujemy wieczne poświęcenie w imię prawdziwego Boga.

(HALLIE) IRENA Tłumaczenie: nie masz nad nami żadnej władzy.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Oddajcie się bogom albo na śmierć was skażę.

(ALICE) AGAPE W pogardzie mamy twoje rozkazy.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Mogę wysłać was do domu złej sławy, gdzie splugawione będą wasze ciała .

(HALLIE) IRENA Lepiej, gdy moje ciało ucierpi zniewagę, niż moja dusza.

(ALICE) AGAPE Cena za grzech jest śmierć; ceną za cierpienie - korona. Jeśli moja dusza się nie godzi - nie ma winy.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Zawieźcie je do najgorszego burdelu, jaki znajdziecie.

(DIOCLETIAN wiąże je i odjeżdża)

SLAJD M : droga

DŹWIĘK 10: koń

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Kto podąża za mną? Nie jest to chyba ten człowiek, który zabrał siostrzyczki?!

(DIANA) DIOCLETIAN Przybyłem, by cię odnaleźć, panie.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Gdzie są dziewczęta?

(DIANA) DIOCLETIAN Na szczycie góry.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Głupcze! Czyż nie rozkazałem ci zabrać te buntownice do burdelu?

(DIANA) DIOCLETIAN Tak właśnie rozkazałeś, ale gdy byliśmy w drodze, dwóch młodych obcych mężczyzn podeszło i powiedziało, że rozkazałeś zawieźć dziewczęta na szczyt góry.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Jedyne, co mogę teraz zrobić, to wsiąść na koń i pojechać na górę, by sprawdzić, kto ośmielił się wyciąć nam taki numer.

SLAJD N: góra
DŹWIĘK 11: koń

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS O, tam są! Wezmę łuk i strzałami przesyję te wiedźmy.

(HALLIE) IRENA Proszę bardzo. Powinieneś się wstydzić. Dorosły mężczyzna próbujący siły na tak młodej dziewczynie, jak ja.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS Z wdzięcznością wstyd ten przyjmę, skoro jestem już pewien waszej śmierci.

(ZABIJA IRENE)

(HALLIE)IRENA Ależ dla mnie śmierć szczęście znaczy! Uzyskam za nią ofiarności wieniec, i będę nosiła koronę dziewicy.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS : I jeszcze jeden dla siostrzyczki.

(ZABIJA AGAPE)

(ALICE) AGAPE: Pełna jestem dumy. Wejdę teraz z pewnością do Królestwa Niebieskiego.

(ALICE & HALLIE) AGAPE i IRENA : Będziesz przeklęty na wieki.

(SOPHIE) SISINNIUS/ DULCITIUS : Czekajcie!

(ALICE & HALLIE) AGAPE i IRENA : Za późno. Chwała i honor niech będą Panu naszemu na wieki!

SLAJD O: NIEBO
DŹWIĘK 12: dzwony

SCENA 5

DIANA

Czyż to nazywasz miłością? Ależ nie taka jest miłość!

Miłość to ból, w którym się rozkosz pojawia,

Namiętność, co tylko się wewnątrz serca porusza,

I ten, co tego nie czuje, na próżno miłości szuka.

"Uczyni cię miłość szczęśliwą, radosną, wesołą, smutną, płaczącą

i szlochającą, wzdychającą, silną, mruczającą, czasami szaloną;

A jeśli zobaczy szyderstwo, nienawiść, czy inną podłość,

Którą okryje własne nieszczęście, niby dla dobra drugiego,

Dla niego, ale zazdrość - ta jest z pewnością najgorsza,
I potem zazdrościć będziesz. Lepiej bądź jednak przeklęta!
Lecz, ach!, niektórzy są zazdrośni, i niech to nie przysłania;
Ich cichej miłości, lęku i kochania. Och, to ci właśnie
Zasługują na litość, przywileje i względy;
Darzą ich jednak jedynie szyderstwami zemsty,
To właśnie ich nieszczęście. I tacy jednak mogą
Trafić do ciebie lub do mnie, czekając niepowodzenia.
Lecz jeśli tak się stanie, słuchaj mego pouczenia:
Chociaż nie ufasz - zaufaj temu, co sam wszak widzisz.
Bo potem ona może z uśmiechem na ustach powiedzieć " Głupi,
Intryga jego kształcona we wszystkich Szaleństwa klasach ".
Bądź mądry, kochaj, i kochaj nie dla dóbr pozyskania,
Bo miłość prawdziwa to taka, która celem jest sama.

SLAJD P: ANGLIA Lady Mary Wroth 1587 - 1651
DŹWIĘK 13: muzyka - Anglia

SOPHIE

Virginia Woolf wymyśliła renesansową dramatopisarkę, którą nazwała Judith Shakespeare. Uważała, że w czasach Elżbietańskich nie było kobiet piszących sztuki, ponieważ kobiety nie miały dostępu do 500 funtów dziennie i "własnego pokoju", które stanowiły warunek konieczny napisania cegokolwiek.

HALLIE

Virginia Woolf nie musiała wymyślać kobiet - autorek, było ich bardzo wiele. Wcześniejszy tekst pochodzi ze sztuki zatytułowanej *Zwycięstwo miłości* napisanej przez Mary Wroth, pierwszej Angielki, która napisała całą serię sonetów oraz oryginalny dramat pastoralny. Sztuki Mary powstawały po to, by można je było wystawiać w jej domu, poszczególne postaci były odgrywane przez jej krewnych i najbliższych znajomych.

DIANA

Co dziś robimy, najbliżsi? Mam pomysł! Odegrajmy sztukę. Zaraz coś napiszę!

ALICE

Od kobiet oczekiwano, że poświęcą się tak zwanym kobiecym aktywnościom, jak szycie czy wychowywanie dzieci.

DIANA

Jeżeli chodzi o nawlekanie nitki na igłę, jestem do niczego.

SOPHIE

Kobiety miały ograniczać swoje wypowiedzi do prostej wymiany zdań.

DIANA

Oto wasze role! Kurtyna w górę!

HALLIE

Mówienie było akceptowane tylko w domu. Kobiety nie mogły występować w teatrze, i skutecznie zniechęcano je do odwiedzania tego przybytku bez towarzystwa mężczyzny.

DIANA

Proszę! Współpracowałyśmy z teatrem renesansowym jako widzowie, jako aktorki, patronki i właścicielki teatrów. I pisałyśmy sztuki, choćby dla własnej rozrywki.

ALICE

Być może dlatego, że Brytyjczykom nie wystarczało trzymanie własnych kobiet w skromności i zamknięciu, zaczęli oni w XVI wieku budować kolonie na kontynencie amerykańskim?

DIANA

Natomiast w odległej Japonii adeptka nauk zakonnych, Okuni z Izumo, zajmowała się tworzeniem formy teatralnej znanej jako Kabuki.

SLAJD Q: JAPONIA - TEATR KABUKI

DŹWIĘK 14: muzyka japońska

ALICE

Okuni ustawiła prowizoryczną scenę w wyschniętym korycie rzeki Kamo i zebrała grupę kobiet, które wspólnie wystawiały lekko sugestywne tańce i komedie.

DIANA

Co dziś robimy, dziewczęta? Wiem, odegrajmy sztukę!

SOPHIE

Do 1616 roku w Tokio powstało 7 teatrów przedstawiających wykonywane wyłącznie przez kobiety formy teatralne Kabuki.

HALLIE

Wreszcie aktorki zaczęły być kojarzone z prostytutkami, i w 1629 roku władze zakazały kobietom pojawiać się na scenie.

SLAJD R: japońskie aktorki jako prostytutki

ALICE

Potem wykonywane przez mężczyzn Kabuki stało się uznaną formą.

SLAJD S: Przywróćcie Kabuki kobiet!

DIANA

Mam dobrą wiadomość! Istnieje aktualnie w Japonii grupa o nazwie Nagoya Musume Kabuki zorganizowana przez same kobiety w 1983 roku. Uważają one, że skoro odgrywane wyłącznie przez mężczyzn Kabuki polegało na doskonaleniu interpretacji kobiet o kobiecej gestykulacji, wyrażającej czułość, macierzyńskość i namiętności, one będą z kolei odgrywały męskie role w Kabuki, doskonaląc męskie gesty wyrażające odwagę i siłę

(GG przedstawiają męskie gesty)

DŹWIĘK 14: japońskie bębny

SLAJD T: KABUKI

Oto fragment starego tekstu Kabuki.

"Rozpocznijmy taniec Kabuki!"

ALICE

"W jakim strasznym świecie żyjemy!"

SOPHIE

"Młyńskie koło kręci się w nurcie rzeki Yodo; czy na kogoś czeka?"

HALLIE

"Jeśli chcesz poślubić dziewczynę sprzedającą herbatę,

musisz złożyć siedem wizyt w świątyni Kumano"

DIANA

"Żaden mroźny wiatr mnie nie powstrzyma;
wystarczająco rozgrzewa mnie namiętność do ciebie".

Dobra, przyznajemy, że nie mamy pojęcia, jak Kabuki byłoby odgrywane przez kobiety. Ale obiecujemy, że wkrótce wybierzemy się na tournée do Japonii, by to zbadać.

SCENA 6

DIANA

Dla kobiet wieki ciemne trwały aż do XVIII wieku, ponieważ bardzo niewiele kobiet uczono czytać i pisać. Jak widzieliśmy wcześniej, zakonnice i kobiety zamożne były jednymi z tych niewielu, które otrzymały jakiegokolwiek wykształcenie.

SLAJD T: MEKSYK

Sor Juana Ines de la Cruz (1648 - 1695)

DŹWIĘK 15: Meksyk

LISA

Urodzona w Meksyku w 1648 roku, Sor Juana Ines de la Cruz była najmłodszą z trzech córek. Mówi się, że jako sześciolatka dziewczynka przebierała się za chłopca, i błagała, żeby ją wysłać na uniwersytet.

HALLIE (JAKO SOR JUANA)

Mamo, ja chcę się uczyć!

SOPHIE (JAKO MATKA)

Możesz prowadzić dom i wychowywać dzieci, albo pójść do zakonu i nauczyć się czytać i pisać.

HALLIE

Którędy do zakonu?

SLAJD U: szczęśliwe zakonnice

ALICE

Jako poetka i autorka dramatów, stworzyła ponad 45 000 strof tekstu.

HALLIE

Moja sztuka nazywa się *Boski Narcyz*! Kurtyna w górę!

SLAJD V: *Boski Narcyz*

DŹWIĘK 16 : ?

ZACHÓD (DIANA)

Szlachetni Meksykanie, których starożytny ród stworzył jasne promienie słońca, poświęcamy nasze życia, tak samo, jak czciliśmy moc Boga Nasion, wspaniałego Huitzilopochtli! (wymawiane jako hli - tlo - poks - li)

RELIGIA (SOPHIE)

Wspaniały i wszechmocny Zachodzie,
Bogata i piękna Ameryko,
Wy, którzy życie w ubóstwie zanurzeni
We własne bogactwa,

Odrzućcie wasze profańskie kultury
W których zły duch was opętał!
Jam jest Religia Chrześcijańska!
Co wasze - naszym stać się winno!

ZACHÓD (DIANA)

Kim jesteście, by zakłócać nasze przyjemności!

AMERYKA (HALLIE)

Opuśćcie nas! Pozwólcie nam wykonywać nasze codzienne czynności.

ZELOTA (ALICE)

Ja jestem Zelotą! I skoro w gniewie przekleńście Religie, winienem ukarać waszą bezczelność. Ponieważ nasza pierwsza propozycja została arogancko odrzucona, drugiej - czyli wojny - nie będziecie mogli pominąć.

WZNIEŚCIE BRONŃ! TO JEST WOJNA!

SLAJD W: Muriel Box (1905 - 1991)

Dźwięk 17: wskazują na walkę wręcz

ALICE

Całe to wasze gadanie o pokoju, wszelkie światowe, nieefektywne planiki i traktaciki, interesiki dla pokoju - są bezskuteczne, ponieważ żadna z nas nie ma tak naprawdę pokoju w sercu. To oczywiste, że nie możemy mieć spokoju, skoro cały schemat życia jest oparty na konflikcie, na przetrwaniu najsilniejszego. Uczymy nasze dzieci walczyć, i mówimy im, że to jest dobre. Uczymy je, żeby były dumne ze swojej szkoły, ze swojego miasta i kraju, gdyż on właśnie jest lepszy, niż jakikolwiek inny. Prowadzimy nasze interesy w przeświadczeniu, że musimy zawsze walczyć ze wszystkimi, i że musimy każdego pokonać, zanim on pokona nas. Płacimy złem za zło, zamiast dobrem - i potem zastanawiamy się, dlaczego nie ma pokoju. Dziś wieczorem nauczyłam się jednej rzeczy, i jeśli nawet do jutra o niej zapomnę, powinnam chociaż spojrzeć na rzeczywistość poza pozorem - i ta jedna rzecz polega na tym, że nigdy nie będzie pokoju dopóty, dopóki nie nauczymy się odpłacać dobrem za zło, nadstawiać drugi policzek, dostrzegać resentment, przesady i dumę wewnątrz naszych własnych serc. Wiem, że nie stanie się to w naszych czasach, ale mam przeczucie, że ten dzień nadejdzie, kiedy dzieci naszych dzieci będą uczone, że miłość jest ważniejsza, niż zwycięstwo, i że gałązka drzewa oliwnego jest piękniejsza, niż miecz. I, kto wie, czy przypadkiem nie widzimy w tym przebłytku jakiegoś zarysu nowego, lepszego świata!

SLAJD X: Z "Pokój w naszych czasach, 1934"

HALLIE

Choć Muriel Box jest znana przede wszystkim jako jedna z pierwszych brytyjskich reżyserek, wraz z mężem Sydney'em napisała ponad 100 sztuk i ponad 15 scenariuszy filmowych, w 1945 roku otrzymali Oscara za scenariusz do *Siódma zastona*.

DIANA

Pokój w naszych czasach, napisany po pierwszej wojnie światowej, był jedną ze sztuk napisanych przez Muriel dla wyłącznie kobiecej obsady. Sztuka jest ważna, ponieważ wyraża przeczucie nadejścia kolejnej wojny.

ALICE

Muriel zależało na tworzeniu sztuk ukazujących wewnętrzny opór kobiet przeciw wojnie.

SOPHIE

Po tym, jak zdobyła sławę jako śpiewaczka, aktorka i tancerka, Muriel opuściła dom w młodym wieku, zostawiając notkę "poszła do diabła".

HALLIE

Zacząła jako typistka w firmie z branży filmowej, niewiele później edytowała scenariusze i zaczęła pisać. Od lat '30 do wczesnych '60 była jedną z bardziej zapracowanych kobiet brytyjskiego przemysłu kinematograficznego, reżyserując w tym czasie 13 filmów.

DIANA

Kiedy zakończyły się jej małżeństwo i kariera filmowa, założyła "Femina Books" - dom wydawniczy zatrudniający wyłącznie kobiety.

DŹWIĘK 17 : ROSYJSKI

SCENA 7

SLAJD Y: Rosja, Anna Brenko (1945 - 1934)

ALICE

W Moskwie młoda aktorka, Anna Aleksjewna Brenko, marzyła o lepszym teatrze.

(ANNA mówi w po „rosyjsko – angielsku”, GG 2 tłumaczy)

ANNA (SOPHIE)

Mem hatesky quicknev fehearsals periodskys! Mem theatre managerisky!
Nienawizu karoczych pierjodaw prób! Ja chaczu mienadzierku dziełać!

ALICE

"Nienawidzę płaskich melodramatów, krótkich prób i gwiazd zamiast zespołów. Postanowiłam zostać menadżerką teatru!

ANNA (SOPHIE)

Moscow Art Theatre.....Ensembleosky! Fourteen days monimosky!
Moskiewskij Tiatr Artistowjy..... z ensemblam! Czetyrнадcać dnia prigatowić!

ALICE

Powinnam otworzyć teatr, który wydłuży czas prób z dwóch dni do dwóch tygodni, i zachęci zespół do gry! Wszystko to zanim Moskiewski Teatr Narodowy zdąży otworzyć drzwi!

ANNA (SOPHIE)

Meem teatr isk firstova professionalsky in all of Rusky!
Moj teatr budziet pierwyj prafiesjanalnyj teatr w Rassii!

ALICE

Mój teatr był pierwszym prywatnym, profesjonalnym teatrem w całej Rosji!

SLAJD Z: Teatr Puszkina - 9 wrzesień 1888

DIANA

Niektórzy mówili o niej : "fanatyczka szurnięta na punkcie swojej sztuki". Jako aktorka, zainteresowała się mizernymi warunkami pracy, w jakich musiała występować. Porównując traktowanie aktorów do niewolnictwa, planowała ucieczkę.

ANNA

Dajcie mienia swabodu!

DŹWIEK 18: alarm więzienny
SLAJD AA: szlaban przed aktorami?

(WSZYSTKIE biegają "uciekając" z więzienia. Mróz)

HALLIE

Znalazła dla siebie formę wyzwolenia w osobie bogatego protektora S. M. Malkiela.

DIANA (S.M. MALKIEL)

Moja Droga Pani Brenko, jestem bogatym producentem obuwia i nabyłem niedawno dwa domy przy ulicy Twierskiej, z których jeden jest często odwiedzany. Uznałem, że na moje potrzeby wystarczy jeden dom, więc piszę, żeby Panią poinformować, że może Pani wykorzystać ten drugi dla potrzeb swego teatru. Zapłacę za wszelkie niezbędne renowacje, które uczynią z tego miejsca luksusowy, prywatny teatr.

ANNA

Wysmienitaja!

ALICE

Jej Teatr Puszkina wypłacał aktorom wysokie pensje, promował grę zespołową i dawał każdemu pracującemu udział w zarządzaniu.

ANNA

Moj pierwszy dziełanyj! "Hamlet!"

(ANNA zmienia się w Ducha z Hamleta)

ANNA (JAKO DUCH Z HAMLETA)

Zobaczy mienia!

Ja twajewo otca duch

Kak u tiebie dla papy l'jubow,

Zabij etawo płochewo i nienaturalnyj

Mordier

Płochewo mordiercu!

Doswiedanie, nie zabyj mienia!

Zobacz mnie.

Jam zabitego ojca twego duchem

Jeśli choć krzta miłości do ojca

w twym sercu, zabij tego głupiego

i nienaturalnie koronowanego

Mordercę, kiepskiego drania

Adieu, pamiętaj o mnie.

ALICE

Brenko wystawiała sztuki Szekspira, Gogola, Turgeniewa, Moliera i Schillera. Grała, organizowała, pisała i reżyserowała w swym teatrze przez dwa lata - do momentu, kiedy jej protektor stał się finansowo niestabilny i wycofał udziały. Przez wiele lat próbowała ponownie otworzyć swój teatr, lecz zmarła jako uboga nauczycielka gry aktorskiej.

DŹWIĘK 19: USA

SCENA 8

SLAJD BB: USA Charlotte Cushman (1816 - 1876)

ALICE

W Bostonie młoda kobieta, Charlotte Cushman, pracująca jako służąca, marzyła o lepszym życiu.

CHARLOTTE (HALLIE)

Nienawidzę szycia i nie cierpię pracy w domu. Postanowiłam zostać śpiewaczką!

SOPHIE (MATKA)

Ależ Charlottto! Przecież jesteś za wysoka i zbyt dobrze zbudowana, żeby występować na scenie. I twoja twarz!

SLAJD CC: Charlotte (Prawdziwe zdjęcie Charlotty?)

ALICE

W 1835 publiczność w Nowym Orleanie wytupała ją ze sceny.

CHARLOTTE

Dobrze, więc będę aktorką!

DŹWIĘK 20: Pianino.

PANTOMIMA DO MUZYKI odgrywana przez HALLIE:

Kobieta szoruje podłogę, wstaje i zdejmuje fartuch. Wychodzi na ulicę, zatrzymuje się naprzeciwko teatru i wchodzi do środka. Oślepią ją reflektory, zaczyna śpiewać, i zostaje wytupana przez publiczność. Wybiega. Maluje się i zmienia wygląd. Próbuje raz jeszcze w innym teatrze, tym razem udaje się jej.

DIANA

Około 1840 roku grała główne role w teatrach Filadelfii i nowego Jorku, ale to jej nie wystarczało. Zdeteterminowana, by zostać gwiazdą, popłynęła do Anglii. Sukces w Londynie mógł odmienić jej życie.

ALICE

13 lutego 1845 roku Cushman wystąpiła w *Fazio*, ulubionej sztuce londyńskiej publiczności tego okresu napisanej przez Henryego Milmana. Grała Banke, oszukaną żonę Fazia. Gdy Cushman weszła na scenę, by grać klimatyczny trzeci akt, publiczność była zachwycona.

SOPHIE

Potem grała wiele głównych ról, i powtarzała fragmenty, które wkrótce stały się jej "podpisem". Lady Makbet była jej przez ponad 40 lat, , odgrywała ją niczym wygłodniała lwica przeszukująca scenę wzrokiem w poszukiwaniu krwi.

SLAJD CC: tygrys

Choć zachorowała na raka piersi, było publiczną tajemnicą, że najchętniej uderzyłaby się w chorą pierś, by okrzyk bólu wydał się jeszcze bardziej autentyczny i rozdzierający.

HALLIE

Trudno było znaleźć kogoś, by grał obok mnie w tej sztuce. Raz uderzyłam aktora Johna Wilkesa Bootha z taką siłą, że zrobiłam mu ranę na szyi.

DIANA

Powstała po tym uderzeniu blizna była głównym powodem zidentyfikowania ciała Bootha po tym, jak zabił prezydenta Lincolna. Charlotte często ubierała się w płaszcz, krawat i bryczesy, w związku z czym oczywiście zaczęły krążyć plotki na temat jej relacji z kobietami. W jej czasach było częścią teatralnej tradycji, że aktorki przyjmowały również męskie wzorce.

SOPHIE

Cushman została uznana "najbardziej niebezpiecznym członkiem społeczeństwa, posiadającą silną wolę i wielki umysł kobietą". Ale w dobie, gdy kobiety coraz chętniej przychodziły do teatru, Cushman szybko stała się jedną z wielu kobiet interpretujących pozytywnie potencjał teatru dla kobiet, inspirując starych i młodych, by ją uwielbiali i chwalili.

HALLIE

Po pięciu latach w Londynie wróciłam do Nowego Jorku, do ogromnej publiczności i wyprzedanych biletów. Kiedy przestałam wreszcie grać, wyprowadziłam się do Rzymu, gdzie otworzyłam salon, w którym promowałam sztukę kobiet. Kiedy zmarłam w 1876 roku, pozostawiłam po sobie pół miliona dolarów.

DŹWIĘK 21: wielkie brawa!

SCENA 9

DŹWIĘK 19: płaczące dziecko

SOPHIE

Susan Glaspel uważna jest za matkę nowoczesnego dramatu.

SLAJD DD: USA. Susan Glaspell, 1876 - 1948

ALICE

Susan Glaspell, wraz z mężem, Georgiem Cram - Cookiem założyła The Provincetown Players, które wprowadziło realizm i wyprosiło melodramat.

WSZYSTKIE

(przebiegając scenę i imitując melodramatycznie wzburzoną kobietę) Pomocy! Pomocy! Pomocy!

ALICE

Wyjść!

WSZYSTKIE

(przebiegając scenę i imitując realistycznie wzburzoną kobietę) Ahhhhhhhhhhhhhhh!

ALICE

Wejść! Podobnie, jak Anna Brenko zainspirowała Moskiewski Teatr Artystyczny, tak Glaspell wywarła wpływ na Eugeniusza O'Neill'a.

SLAJD EE: *Głupstewka(Trifles)*. Posiadłość wiejska.

DIANA

Jako twórczyni *Głupstewek(Trifles)* w 1916 roku, Glaspell stała się pierwszą amerykańską dramatisarką, która preferowała realizm psychologiczny, a nie plotkarskie intrygi czy sentymentalizm. Bohaterka tej sztuki - Minnie Wright, która zresztą nigdy nie pojawia się na scenie, jest oskarżona o zamordowanie męża. Mężczyźni z miasteczka zbierają się w jej domu w poszukiwaniu dowodów, natomiast kobiety zostają wydelegowane do kuchni, gdzie, w miarę, jak oglądają należące do Minnie rzeczy, uświadamiają sobie koszmar życia, które wiodła Minnie u boku wykorzystującego ją męża.

PANI PETERS (SOPHIE)

Szyła właśnie kilt.

PANI HALE (HALLIE)

Zobacz na ten ścieg! Cała reszta była tak ładnie i starannie wykonana. A tu - popatrz! To wszystko wychodzi na boki! (rozdiera źle wykonane ściegi)

SLAJD FF: szycie

PANI PETERS

Co pani robi, pani Hale?

PANI HALE

Po prostu pruję te ściegi, które są gorzej wykonane. Jak myślisz, dlaczego była taka zdenerwowana?

PANI PETERS

No, nie wiem. Nie wiem, czy była zdenerwowana. Ja czasem wyszywam straszne dziwactwa, jak jestem po prostu zmęczona. Musze to wypruć. Ciekawe, gdzie tu znajdę kawałek papieru. Po co tu jest klatka dla ptaka? Czy ona miała ptaka, pani Hale?

SLAJD GG: ptak

PANI HALE

Dlaczego pani pyta? Nie wiem, czy miała, czy nie. Za to sama bardzo ładnie śpiewała.

PANI PETERS

To zabawne myśleć o ptaku w tym miejscu. Jednak, chyba musiała mieć ptaka, inaczej - po co by tu była klatka? Dlaczego, spójrz na te drzwi. Są wyłamane. Jeden zawias jest wyrwany.

PANI HALE

Wygląda na to, że ktoś był wobec nich dość brutalny.

PANI PETERS

No tak.

PANI HALE

Ciekawe, czy znajda jakiś dowód, który ich zadowoli. Nie podoba mi się to miejsce. Chciałabym przyjść tu kiedyś, kiedy *ona* tu była. Szkoda, że nie przyszedłam.

PANI PETERS

Zawsze pani jest tak strasznie zajęta, pani Hale - domem i dziećmi.

PANI HALE

Mogłam była przyjść. Trzymałam się z daleka, bo tu nie jest szczególnie ładnie - tymczasem właśnie dlatego powinnam była przyjść. Ja - ja nigdy nie lubiłam tego miejsca. Może dlatego, że jest w dolinie, nie widać drogi. Żałuję, że nie wpadłam czasem zobaczyć Minnie Forster. Teraz widzę-

PANI PETERS

Nie powinna pani mieć wyrzutów, pani Hale. Czasem tak jest, że nie zauważamy, co się dzieje u sąsiadów - dopiero, jak coś się wydarzy.

PANI HALE

Czy znała pani pana Johna Wrighta, pani Peters?

PANI PETERS

Widziałam go na mieście. Mówią, że był dobrym człowiekiem.

PANI HALE

Tak, nie pił i dotrzymywał słowa, jak sądzę, i spłacał długi. Ale był twardym człowiekiem, pani Peters. Wydaje mi się, że ona mogła chcieć mieć ptaka. Jak się o tym pomyśli, to ona w sumie sama była jak ptak - naprawdę ładna i słodka, ale jakaś taka nieśmiała i wyciszona.

DŹWIĘK 22: Płacz dziecka.

SOPHIE:

Susan Glaspell jest uważana za Matkę Współczesnego Dramatu

ALICE:

Susan Glaspell jest razem z mężem, Georgem Cramem Cookiem, współzałożycielką The Provincetwon Players. The Provincetwon Players wprowadzili realizm a pożegnali melodramat.

WSZYSTKIE (przechodząc przez scenę i imitując melodramatyczną kobietę w opałach):
Pomocy! Pomocy! Pomocy!

ALICE:

Wynocha!

WSZYSTKIE (przechodząc przez scenę i imitując 'realistyczną' kobietę w opałach): Ahhhhhhhhhhhhh!

ALICE:

Wejść! Tak jak Anna Brenko wpłynęła na moskiewski teatr sztuki, Glaspell wpłynęła na Eugene'a O'Neill'a.

SLAJD EE: 'BŁAHOSTKI' Dom na wsi.

DIANA:

Od wystawienia jej sztuki 'Trifles' (Błahostki) w 1916 roku, Glaspell stała się pierwszą amerykańską dramatopisarką, która przedkładała psychologiczny realizm nad gwałtowne zwroty akcji i sentymentalizm. W sztuce 'Minnie Wright', która ani razu nie pojawia się na scenie, zostaje oskarżona o zamordowanie męża. Sąsiedzi zbierają się w gospodarstwie Minnie w poszukiwaniu dowodów. Kobiety zostają odesłane do kuchni i w miarę przeszukiwania rzeczy Minnie odkrywają, jak straszne życie prowadziła Minnie u boku brutalnego męża.

PANI PETERS (SOPHIE):

Zszywała quilt

PANI HALE (HALLIE):

Patrzcie na ścieg! wszędzie taki ładny, równy. ale spójrzcie tutaj! całkiem bez ładu i składu! (pruje ścieg)

PANI PETERS:

Co pani robi, pani Hale?

PANI HALE:

Po prostu pruję parę nierównych ściegów. Co ja mogło tak zdenerwować?

PANI PETERS:

Och, nie wiem. Nie wiem, czy była zdenerwowana. Ja czasami okropnie dziwnie szyje jak po prostu jestem zmęczona. Musze zawinąć te rzeczy. Ciekawe skąd mogłabym wziąć kawałek papieru. o, tu jest klatka dla ptaków. Czy ona miała ptaszka, pani Hale?

PANI HALE:

Cóż, nie wiem czy miała czy nie miała. Sama bardzo ładnie śpiewała.

PANI PETERS:

Jakoś by mi tu nie pasował ptaszek. No ale musiała jakiegoś mieć, inaczej na co jej klatka. Ciekawe, co się z nim stało. Och proszę spojrzeć na te drzwiczki, są zepsute, cały zawias wyrwany.

PANI HALE:

Wygląda jakby ktoś gwałtownie się z nim obszedł.

PANI PETERS:

Cóż, to prawda

PANI HALE:

Wołałabym, żeby się pospieszyli z tym zbieraniem dowodów. Nie podoba mi się to miejsce. Żałuję, że nigdy tu nie przyszłam, kiedy ONA tu była. Szkoda, że nie przyszłam.

PANI PETERS:

Była pani okropnie zajęta, pani Hale – dom, dzieci.

PANI HALE:

Mogłam była przyjść. Trzymałam się z daleka, bo to nie jest wesołe miejsce – i właśnie dlatego powinnam była przyjść. Ja – ja nigdy nie lubiłam tego miejsca. Może dlatego, że tu pustka dookoła i nie widać drogi. Szkoda, że nie odwiedziłam kiedyś Minnie Foster. Teraz to widzę –

PANI PETERS:

Nie powinna pani sobie robić wyrzutów, pani Hale. Jakoś tak już jest, że nie widzimy, co się dzieje z innymi ludźmi dopóki – coś się nie wydarzy.

PANI HALE:

Czy pani знаła Johna Wrighta, pani Peters?

PANI PETERS:

Widywałam go w miasteczku. Mówili, że to dobry człowiek.

PANI HALE:

Tak. nie pił i dotrzymywał słowa jak większość, jak sadze, i spłacał długi. Ale to był surowy człowiek, pani Peters. Podejrzewam, że potrzebowała ptaszka. jak się zastanowić, sama była trochę podobna do ptaszka –naprawdę słodka i ładna, ale jakaś zestrachana, rozgorączkowana. wie pani co? czemu jej pani nie zanieś tego quiltu? Może ją to zajmie.

PANI PETERS:

Cóż, myślę, że to naprawdę miły pomysł.

PANI HALE:

Tutaj są pewnie jej przybory do szycia. (Wyjmuje eleganckie pudełeczko). Jakie ładne pudełeczko. wygląda jak rzecz, którą można by dać komuś w prezencie. Może są tutaj jej nożyczki. (otwiera pudełko). O, coś jest zawinięte w ten skrawek jedwabiu. Och, pani Peters, to jest ...

PANI PETERS:

To jest ptaszek.

PANI HALE:

Ale, pani Peters, niech pani na niego spojrzysz. Jego szyja, niechże pani spojrzysz na jego szyję. Jest całkiem – wykręcona.

PANI PETERS:

Ktoś mu –skręcił -kark

PANI HALE:

Lubiła tego ptaka. Zamierzała go pochować w tym ładnym pudełku. Jemu by się ten ptak nie podobał. Coś, co śpiewa. ona też śpiewała. Jej śpiew też zabił.

PANI PETERS:

Nie wiemy, kto zabił ptaszka.

PANI HALE:

Znałam Johna Wrighta.

PANI PETERS:

Nie wiemy, kto go zabił. Nie wiemy.

PANI HALE:

Jeżeli całymi latami trwała pustka, a potem ptaszek, który miał ci śpiewać, to musiało być okropne, martwy, kiedy ten ptaszek zamarł.

PANI PETERS:

Wiem, co to martwota.

PANI HALE:

Trzeba było widzieć Minnie Foster, kiedy miała na sobie białą sukienkę z niebieskimi wstążkami i stała w chórze i śpiewała. Och tak żałuję, że od czasu do czasu tutaj nie zajrzałam! To była zbrodnia! Kto ją ukarze? Żyjemy obok siebie, a tak daleko. Wszyscy przechodzimy przez to samo, to po prostu różne odmiany tego samego.

ALICE

W 1931 roku Susan Glaspell została drugą kobietą uhonorowaną nagrodą Pulitzera w dziedzinie teatru. Pierwszą była Zona Gale w 1921.

Scena 10

SLAJD HH: POLSKA – Stanisława Przybyszewska 1901-1935.

DŹWIĘK 23:

STANISŁAWA (DIANA)

‘ W samotności jestem sama ze sobą, a zatem w jednej jestem dwiema. Jestem pełna rzeczy, które bolą i palą, jeśli nie znajdą rozumiejących uszu. Wybucham nagromadzonymi myślami.’

HALLIE:

Będąc nieślubnym dzieckiem modernistycznego dramaturga i pisarza, Stanisława Przybyszewskiego, Stanisława była zdeterminowana aby udowodnić, że może być lepszą artystką niż ojciec. Niestety ojciec zapoznał ją z Morfina.

ALICE (JAKO OJCIEC):

Stanisławo, poznaj Morfinę! Pomaga w kształtowaniu zdolności umysłowych.

SOPHIE:

W 1928 roku mieszkała w małym pokoiku, 2,5 na 5 metrów, bez elektryczności i kanalizacji. Przestrzegła tam wyczerpującego rozkładu zajęć, na który składało się pisanie i przepisywanie, równocześnie zamarzając i umierając z głodu.

DIANA:

Nie chcę sobie radzić tak, jak większość ludzi.

HALLIE:

Pozbawiona pozycji społecznej i środków utrzymania, nadała sobie status zawodowej pisarki. Pisanie traktowała nie jako sposób spędzania wolnego czasu, ale jako zajęcie pochłaniające ją całkowicie.

DIANA:

Będę pisała dramaty o rewolucji francuskiej! Rozumiem robespierre'a lepiej niż ktokolwiek inny.

SLAJD: THERMIDOR

Wchodzi Robespierre. Wkoło martwa cisza. Jest zarazem pociągający i odpychający. Sztwywny i wątły, kiedy stoi bez ruchu, podobny kotu, kiedy się porusza, stwarza wrażenie niesamowitej lekkości. Jest to lekkość kota, lub też wyschniętej mumii, zależnie od sytuacji. Jego gesty są uderzająco uważne, jak gesty

tancerza, i dobrze przemyślane. Jego twarz lśniąco blada, jednakże z niezdrowym odcieniem. Wyciąga ręce.

ROBESPIERRE

Wypalam się, rozkładam fizycznie. Ani cierpienie, ani żadna znana choroba nie zmniejsza świadomości nienaturalności mego stanu. Szalejąca gorączka trawi moje ciało, bez chwili wytchnienia. Moje zdrowie mało co mnie obchodzi, póki jestem panem mych zmysłów. Ale teraz straciłem kontrolę. Moja zdolność myślenia podupadła. Rzeczy zaszły tak daleko, że już sam siebie być pewien nie mogę. Targają mną wątpliwości. Ani przez chwilę nie jestem zwykłym sobą. Cóż się stanie, jeśli i wy przestaniecie mnie rozumieć?

Skończył mi się chleb. Zimno jest udręką.

HALLIE:

W wieku 27 lat umarła z powodu niedożywienia i gruźlicy.

(GABRIELA ZAPOLSKA – ZOSTANIE DODANA W POLSCE)

Scena 11

SLAJD II: USA Georgia Douglas Johnson, 1880-1966

Dźwięk 24: Muzyka

HALLIE:

Georgia Douglas Johnson była pierwszą czarną poetką feministyczną i najpłodniejszą dramatopisarką 'odrodzenia Harlemu'

SOPHIE:

Studiowała muzykę w Oberlin Conservatory, a następnie w 1903 roku wyszła za mąż za Henry'ego Lincolna Johnsona i przeniosła się z nim do Waszyngtonu, gdzie Henry założył firmę prawniczą.

DIANA:

Po nagłej śmierci Henry'ego w 1925 roku Georgia zaczęła prowadzić salon przy S Street, mekkę dla wielu czarnych pisarek, takich jak Marita Bonner, May Miller i Angelina Weld Grimke.

ALICE:

Przez ostatnie 40 lat swojego życia nie rozstawała się z notatnikiem i ołówkiem, które nosiła zawieszane na szyi na specjalnej wstążce, żeby móc zanotować wszystkie literackie pomysły.

SOPHIE:

Troska Johnson o czarne kobiety i ich rodziny jest widoczna w wielu jednoaktówkach napisanych przez nią w połowie lat 20-tych.

HALLIE:

'Błękitna krew' napisana w 1926 roku rozpoczyna się od sceny, w której pani Bush wyznaje ciemnoskóremu Randolphowi, że wołałaby, żeby jej córka poślubiła jego zamiast Johna Temple o jasnej karnacji. Uważa, że małżeństwo dwojga jasnych ludzi wróży nieszczęście. Intryga się zagęszcza gdy matka Johna, pani Temple, pojawia się na chwilę przed ślubem.

SLAJD JJ: 'BŁĘKITNA KREW'

PANI TEMPLE (DIANA):

To jest wesele mojego syna i jestem tutaj, żeby czynić, co należy do matki. Zresztą, on jest z Temple'ow i wszystko musi pójść jak trzeba.

PANI BUSH (ALICE):

Proszę się nie martwić, wszystko pójdzie jak trzeba. Już moja w tym głowa, to wesele mojej córki.

PANI TEMPLE:

Musi pani przyznać, że dziewczęta będą zazdrościły May, że wychodzi za mojego Johna.

PANI BUSH:

Zazdrościć MAY? Niech raczej zazdrości JAHNOWI. Pani nie wie, kim jest May, w jej żyłach płynie błękitna krew.

PANI TEMPLE:

Przyznaje, że May jest słodka i ładniutka, ale gdzie jej do Johna.

PANI BUSH:

Jak pani powiem, kim jest May, to pani zdębieje

PANI TEMPLE:

Proszę, proszę mi powiedzieć w takim razie. Kim jest May?

PANI BUSH:

Zna pani kapitana Winfrieda McCallistera, największego bankiera w tym mieście, który inwestuje pieniądze w bankach w całej Georgii? Wtedy pani powiem, że on jest tatusiem May.

PANI TEMPLE:

Nie wierze! Kapitan McCallister nie może być tatusiem May!

PANI BUSH:

Cóż, wydaje mi się że ja lepiej wiem, kto jest ojcem May. I mówię pani, że moja córka ma w żyłach najbłękitniejszą krew amerykańską.

PANI TEMPLE:

Pani Bush, jest coś, o czym muszę pani powiedzieć, i to natychmiast. Dawno temu byłam nauczycielką w wiejskiej szkole w Georgii. Byłam zaręczona z Pauliem Temple. Miałam tylko trzynaście lat. Pracowałam ciężko, żeby zarobić na posag. Miało być wczesną jesienią, nasze wesele. Włożyłam pieniądze do banku. Któregoś dnia w tym banku spotkałam mężczyznę. Pomagał mi. Potem się okazało, że oczekiwał za to zapłaty. Ciągle do mnie pisał. Nie odpowiadałam. Próbowałam się trzymać od niego z daleka. Pewnej nocy przyszedł do mnie na stację. Wszedł do mojego pokoju. Krzyczałam. Nikogo to nie obchodziło na tyle, żeby mi pomóc, a sama pani wie, pani Bush, jakie małe mamy szanse tu na Południu na sprawiedliwość albo zadośćuczynienie kiedy stanie się coś takiego.

PANI BUSH:

Pewnie, kochana, wiem!

PANI TEMPLE:

Powiedziałam o wszystkim Paulowi Temple, mężczyźnie z którym byłam zaręczona, nie powiedziałam mu tylko kto.

PANI BUSH:

Bardzo rozsądnie!

PANI TEMPLE:

Zrozumiał wszystko i się ze mną ożenił. Wiedział dlaczego mu nie zdradziłam nazwiska tego mężczyzny, nawet po tym, jak urodziłam jego syna.

PANI BUSH:

Nie ma pani na myśli Johna?

PANI TEMPLE:

Tak to John. Winfried McCallister jest także jego ojcem.

PANI BUSH:

O Boże! O Boże! Co my teraz zrobimy? Moja biedna, malutka May, tam na górze, cała ubrana jak panna młoda.

PANI TEMPLE:

Tak, musimy coś jak najszybciej wymyślić i zrobić.

RANDALPH:

Dobry wieczór, pani Temple. Och, co się stało? Czy coś się stało May?

PANI BUSH:

Randolph, słuchaj i pomóż nam, na miłość boską. May i John nie mogą się pobrać!

RANDALPH:

Dlaczego?

PANI BUSH:

Czy mogę mu powiedzieć? May też musi wiedzieć. May! May, zjedź tu szybko.

MAY:

Jak wyglądam, mamu? Dlaczego wszyscy są tacy smutni? Co się stało, Randolph?

PANI BUSH:

Och, dzieci. Musimy wam coś powiedzieć i to natychmiast, bo ci ludzie są już na podwórzu i całe miasto zaraz będzie nas szarpać na strzępy - nas wszystkich, ciebie i mnie, wszystkich.

MAY:

Mam, co się stało?

PANI BUSH:

May, ty i John nie możecie się pobrać.

MAY:

Ale dlaczego?

PANI BUSH:

Twój ojciec i ojciec Johna to...

MAY:

Nie chcesz chyba powiedzieć...

PANI BUSH:

Tak, ojciec Johna jest twoim ojcem.

MAY:

Och prędzej umrę niż się z tym pogodzę

RANDALPH:

May, chodź ze mną!

MAY:

Ale ja cię nie kocham.

PANI BUSH:

Prędko, kochanie.

MAY:

Chcesz mnie, Randolph?

RANDALPH:

tak samo, jak zawsze.

MAY:

Mamo, podaj mój płaszcz.

PANI TEMPLE:

Weź mój! Poczekajcie! Co powiemy Johnowi i ludziom?

RANDALPH:

Niech im pani powie, że narzeczoną wprowadził Randolph Strong!

DŹWIĘK 25: muzyka amerykańska przechodzi w nigeryjską

Scena 12.

SLAJD KK: NIGERIA – Zulu Sofola (1935-96) ‘CZARNOKSIĘŻNIK Z KRAINY PRAWA’

RAMONI (HALLIE):

Nazwisko?

AKPAN (DIANA):

Akpan, sah.

RAMONI:

W czym mamy problem?

AKPAN:

Człowiek mówi ja mu ukradł koza. Bóg widzi ja nie ukradł jego koza. Deszcz spada, to mnóstwo koza chora. Ja mówi mój szef, że koza chora. Koza zdechł i ja ją zjadł. I on na mnie mówi, że ja ukradł koza i mnie do sad.

RAMONI:

Musisz ze mną współpracować, jeżeli mamy wygrać tę sprawę.

AKPAN:

Tak, sah.

RAMONI:

Mieszkaś z kozami, od kiedy zacząłeś pracować dla handlarza kóz, tak?

AKPAN:

Mieszka z koza dziewięć miesiąc.

RAMONI:

Nie masz żony?

AKPAN:

Tak, sah, nie ma żony.

RAMONI:

Czyli można powiedzieć, że przez ostatnie dziewięć miesięcy byłeś sam na sam z kozami?

AKPAN:

Tak, sah.

RAMONI:

Czyli niewykluczone, że jesteś teraz bardziej koza niż człowiekiem?

AKPAN:

Sah?

RAMONI:

Tak, czy nie?

AKPAN:

Koza, sah?

RAMONI:

Tak, koza.

AKPAN:

Tak, sah, powie ja teraz koza.

RAMONI:

Dobrze. Wiec jak jutro przyjdiesz do sadu zapomnij, że jesteś człowiekiem; masz być koza. Do zobaczenia rano.

URZĘDNIK (SOPHIE):

Proszę wstać, sąd idzie!

SĘDZIA (ALICE):

Pierwsza sprawa. Rafiu przeciwko Akpan.

RAMONI:

Wysoki Sądzie reprezentuję mojego klienta, Akpana.

SĘDZIA:

Gdzie jest Rafiu?

RAFIU (SOPHIE):

Tutaj Wysoki Sądzie.

SĘDZIA:

Proszę zająć miejsce w stanowisku dla świadków i przedstawić sprawę.

RAFIU:

Ten Akpan zabił moją kozę, a ja go traktowałem jak brata.

SĘDZIA:

Akpan, proszę wystąpić.

beeee

AKPAN:

Co to miało znaczyć?

SĘDZIA:

beeee

AKPAN:

Wysoki Sądzie, ten człowiek w wyniku nieludzkiego traktowania zamienił się w kozę!

RAMONI:

Akpan!

SĘDZIA:

beee

AKPAN:

Wysoki Sądzie, czy mogę odpowiadać w imieniu klienta?

RAMONI:

S:
Proszę

Mojego klienta zmuszono, żeby przez dziewięć miesięcy żył wśród kóz. Jedna z nich zdechła z powodu zaniedbania, a teraz Rafiu postanowił oskarżyć tego biednego człowieka, żeby sobie odbić stratę. Ale ponieważ mój klient jest teraz bardziej kozą niż człowiekiem, nie ma mowy o uczciwym procesie.

RAMONI:

Sprawa zostaje oddalona z uwagi na niepoczytalność oskarżonego. Ogłaszam przerwę.

SĘDZIA:

Dobrze, Akpan, teraz poproszę o zapłatę.

RAMONI:

beeeeee

AKPAN:

Już możesz mówić, gdzie moje pieniądze?

RAMONI:

beeeeee

AKPAN:

Jak to, beeeeee?

RAMONI:

A:
beeeeee

Dawaj pieniądze, albo pójdę z tym do sądu!

RAMONI:

A:
beeeeee!! (śmieje się)

RAMONI:

Pięknie!

SOPHIE:

Przed 'Kozą' Edwarda Albee była Zulu Sofola. Zulu była pierwszą znaczącą nigeryjską dramatopisarką. Pisała o konfliktach pomiędzy tradycyjnymi i zachodnimi wartościami, o pozycji kobiet i politycznych konfliktach między pokoleniami.

Scena 13.

HALLIE:

Czy możemy prosić o slajd z nazwiskami wszystkich kobiet w historii teatru muzycznego?

DŹWIĘK 26: musical przechodzi w zgrzyt.

SLAJD MM: PUSTY SLAJD

ALICE:

Co? To niemożliwe.

SOPHIE:

Teatr muzyczny był najtrudniejszy do spenetrowania dla kompozytorek, librecistek i autorek tekstów.

HALLIE:

Cóż, w dalszym ciągu wielu uważa, że kobiety nie potrafią pisać 'broadwayowskiego' materiału.

WSZYSTKIE:

Gówno prawda

DIANA:

Tak czy inaczej, było mnóstwo kobiet NA musicalowej scenie.

ALICE:

Od skąpo ubranych chórzystek do chorej z miłości Annie Oakley, musicale pomagały ustanowić i promować kobiecą tożsamość Amerykanek.

SOPHIE:

'Showboat' jest uważany za pierwszy musical w którym treść i muzyka są zintegrowane.

HALLIE:

Od tamtej pory librecistki i autorki tekstów próbowały się dostać do głosu na tym polu.

WSZYSTKIE:

Na polu? Field? Dorothy Fields!

SLAJD NN: Dorothy Fields, 1905-1974

DŹWIĘK 27: 'If they could see me now'

ALICE:

Ojcem Dorothy był Lew Fields z doskonałego duo wodewilowego Weber & Fields. Słowem, Dorothy знаła teatr muzyczny od najmłodszych lat.

SOPHIE:

Lew Fields został następnie wziętym producentem, promując karierę Rogersa i Harta.

DIANA:

Dorothy chciała zostać aktorką, ale jej ojciec się na to nie zgadzał.

HALLIE:

Zwróciła się w stronę poezji i namówiono ją do pisania tekstów piosenek.

SOPHIE:

Wspólnie z bratem Herbertem napisała teksty do ośmiu musicali. Stała się znana z talentu do wyrażania wewnętrznych myśli i uczuć głównych postaci kobiecych w musicalach takich jak 'A Tree Grows in Brooklyn', 'Redhead' i 'Słodka Charity'.

DIANA:

Kiedy będę okropnie smutna,
Kiedy świat będzie zimny,
Poczuje ciepło po prostu myśląc o tobie,
I o tym, jak dzisiaj wyglądasz.

HALLIE:

Mam ochotę na miłość,
Po prostu dlatego, że jesteś blisko
Dziwne, ale kiedy jesteś blisko,
Mam ochotę na miłość.

ALICE:

Przejdę prosto do rzeczy,
Nie tracę głowy dla byle faceta,
Hej, ty, z gestem,
Spędź ze mną trochę czasu.

DIANA:

Dorothy Fields powiedziała kiedyś: 'Nie ma więcej autorek tekstów z tego samego powodu, z którego nie ma więcej lekarek, księgowych albo prawniczek. Po prostu nie dość kobiet ma czas na karierę. W naszym społeczeństwie to mężczyźni zarabiają na życie; kobiety mają dosyć pracy jako gospodynie, żony i matki. Nie, nie uważam, żeby mężczyźni mieli więcej talentu.'

ALICE:

Kiedy umierała, miała w dorobku trzynaście scenariuszy do brodwayowskich przedstawień i ponad 500 piosenek filmowych i telewizyjnych.

DIANA:

Była pierwszą autorką tekstów wyróżnioną Oscarem, Tony i członkostwem w holu sławy autorów piosenek.

Scena 14

DŹWIĘK 27: WOJNA

SLAJD OO: NIEMCY, Berta Lask 1878-1967

DIANA:

Pierwsza wojna światowa była najważniejszą przyczyną przemiany Berty Lask z mieszczańskiej gospodyni domowej w socjalistyczną rewolucjonistkę -dramatopisarkę.

SOPHIE:

Urodzona w rodzinie bogatego żydowskiego fabrykanta, Berta przeprowadziła się w 1901 roku do Berlina, jako żona lekarza leczącego ubogich. Zainteresowała się tam marksizmem-leninizmem i rewolucją, która szybko dojrzewała w Rosji.

HALLIE:

Pisząc dramaty polityczne jako członkini partii komunistycznej, była przez pewien czas jedną z najbardziej znanych osób piszących dramaty w Niemczech. W 1925 roku robotnicza grupa teatralna Erwina Piscatora wystawiła 'Wyzwolenie' w Zentral Theatre.

ALICE:

Sztuka porzuca indywidualne wątki na rzecz uświadomienia publiczności jak pilna jest rewolucja socjalistyczna. W 23 scenach sztuka ukazuje wydarzenia polityczne w historii Niemiec w latach 1914-1919.

SLAJD PP: 'WYZWOLENIE' Berlin 1916

DŹWIĘK 28:

(ANNA, siedzi szyjąc. Dwoje dzieci, Robert i Ernst – wchodzi)

ROBERT (ALICE):

Matko, jesteśmy głodni!

ERNST (HALLIE):

Co jest na obiad?

ANNA (DIANA):

Zostało z wczoraj trochę rzepy.

ROBERT:

Tylko rzepa? Nie ma kartofli?

ANNA:

Dobrze wiecie, że nie ma kartofli.

ERNST:

Ale ja jestem taki głodny!

ANNA:

No dobrze. Możesz iść do kredensu. Zostawiłam dwa kartofle. Możecie je ugotować.

ROBERT:

OOOOOO! Kartofle!

ERNST:

Tak, kartofle!

ROBERT:

Nie dosyć, żeby się naprawdę najeść.

(Wchodzi sąsiadka)

SĄSIADKA (SOPHIE):

Widzę, że masz prace.

ANNA:

No tak, mam prace, ale płacą okropnie.

SĄSIADKA:

Co szyjesz?

ANNA:

Pościel dla szpitala wojskowego.

SĄSIADKA:

Można zarobić niezły grosz w fabryce amunicji. I dają trochę boczku.

ROBERT:

Tak, to prawda. Matka Fritza pracuje w fabryce amunicji i czasami Fritz ma kawałek boczku w kanapce. Wczoraj nawet miał plasterek kielbasy.

WSZYSTKIE:

Prawdziwej kielbasy?

ROBERT:

Prawdziwej. Dal mi kawałek. Zakręciło mi się w głowie od zapachu, taki byłem głodny.

SĄSIADKA:

Posłuchaj chłopca. Dlaczego nie pójdziesz do fabryki amunicji? Chcesz żeby ci dzieci pomarły z głodu?

ANNA:

Dobrze wiesz, że nigdy nie wrócę do fabryki amunicji. Jak składałam te granaty, czułam się jakbym miała zastrzelić własnego męża!

SĄSIADKA:

Bzdura! To są granaty na wroga.

ANNA:

A kto to jest ten wróg? Czy to nie robotnicy, jak my? Tak samo jak nasi mężczyźni musieli iść na wojnę, czy im się to podobało, czy nie.

SĄSIADKA:

Cóż, ty zawsze musisz być mądrzejsza od zwykłych ludzi i zawsze kończysz bardziej głodna od nas. Mojemu mężowi dobrze się powodzi. Awansowali go na sierżanta i spędza czas na zamku w Belgii. Co dzień pije wino i przysłał mi jedwabiu na bluzkę. Musi iść i walczyć przeciwko obcym, przeciwko wrogom.

ANNA:

Jakim wrogom?

SĄSIADKA:

Tym, którzy chcą nam odebrać kraj.

ANNA:

Mamy mnóstwo ziemi.

SĄSIADKA:

Ale car już wydał rozkazy.

ANNA:

Ze względu na niego musimy iść na wojnę? To nie jest moja wojna, to jest wojna panów. Zamierzasz tak spać przez tysiąclecia? Zbudź się!

ALICE:

W 1927 roku, po wystawieniu jej sztuki o szesnastowiecznym niemieckim chłopie w trakcie wielkiego komunistycznego wiecu, została uznana za niebezpieczną lewicową agitatorkę i jej dzieła już nigdy nie zostały pokazane publicznie.

DIANA:

Po dojściu Hitlera do władzy w 1933 roku wybrała wygnanie w Związku Radzieckim i nie wróciła do Berlina przez następne 20 lat.

DŹWIĘK 29: Budziki
SLAJD RR: Teatr?

Scena 15.

HALLIE:

Od Wschodniego do Zachodniego Wybrzeża kobiety są najlepsze.

ALICE:

Potrafimy na jednej stronie zmieścić dramat normalnej długości.

SOPHIE:

Więc dlaczego o nas nie mówią, czemu teatr jest taki pokręcony?

DIANA:

Kiedy przychodzi do stawiania kobiet na scenie?

W latach dwudziestych kobiety miały sztukę Zoe Akins o bogatych
I z potokami słów Dotty Parker, z pewnością znalazłaby dla siebie nisze.
Ale dzisiaj nie ma monologów, w które kobiety mogłyby się zaangażować,
Bo widzicie, nie ma dramatów dramatopisarek na scenach.

ALICE:

Był rok 1921, nagrodę Pulitzera otrzymała gale.

Tak. Ta sztuka. 'Miss Lulu Bett, na pewno miała poprawić nasze morale,
Ale od 1921, Pulitzer zdiadział, bo tylko 9 z 84 dostało się w ręce kobiet sceny.

SOPHIE:

Och, gdzieś w tym błogosławionym kraju, słońce jasno świeci, wszystkie kobiety piszą z lekkim sercem sztuki off off

HALLIE:

off

ALICE:

off off

SOPHIE:

sztuki off broadway pisane przez kobiety są niesamowite, ale nie ma radości na broadwayu, bez kobiet na scenie.

WSZYSTKIE:

Tak, nie ma radości na broadwayu bez kobiet na scenie.

DIANA:

Poniżej 16% przedstawień produkowanych w Stanach zostało napisane przez kobiety.

HALLIE:

Z 2009 osób zatrudnionych na stałe w regionalnych teatrach w Wielkiej Brytanii są tylko 83 kolorowe. Z tych 83 osób ponad połowa pracuje poza sceną. Ile z 83 osób zajmuje kierownicze stanowisko? Jedna.

DIANA:

W Pakistanie znika jedna z najwspanialszych dziedzin sztuki – taniec. Dzieje się tak, ponieważ publiczne występy tańczących kobiet są zabronione przez prawo.

ALICE:

W ubiegłym roku kobiety wyreżyserowały cztery z listy stu filmów, które najwięcej zarobiły.

SOPHIE:

Wiedeńscy Filharmonicy wykluczali kobiety przez 155 lat. W 1997 roku dołączyli Anne Leikes, która grała na harfie przez 23 lata, jako anonimową pozycję w programie.

DIANA:

Obecnie na Broadwayu wystawia się 37 produkcji scenicznych. Trzy z nich są reżyserowane przez kobiety i trzy są przez nie napisane. Żadna z tych sztuk nie jest musicaliem.

WSZYSTKIE:

A tutaj, w _____, _____ -wszystkie mają na koncie sezony bez jednej kobiecej sztuki.

DIANA:

Czy nikt oprócz nas nie zna sztuk napisanych przez kobiety?

HALLIE:

Tutaj jest jedna...

SOPHIE:

Napisana w konwencji commedii dell'arte...

ALICE:

Które możecie chcieć wziąć pod uwagę.

SLAJD SS: och, radości płynące z bycia dramatopisarką

Gorillaquin wchodzi i spostrzega publiczność.

Slajd TT: Gorillaquin (Gorylekin)

Gorillaquin (DIANA):

Nazywam się Gorillaquin i jestem aktywistką. Właśnie zmierzam by się spotkać z zagładą mojej egzystencji. Machoswine, dyrektor artystyczny wyłącznie białego, męskiego teatru, teatru, który nie wystawia sztuk napisanych przez kobiety! Ale któż to nadchodzi z takim wzburzeniem?

Wchodzi Dramaloon.

Cóż, to Pani Dramaloon. Skąd ten pośpiech?

SLAJD UU: Dramaloon

Dramaloon (Alice)

Dobra Gorillaquin, właśnie spieszę na spotkanie z Machoswine, który się zgodził wystawić moją sztukę!

Gorillaquin

Cóż chcesz przez to powiedzieć?

Dramaloon

Właśnie zdążam na spotkanie z nim, by mu pokazać mój scenariusz – *Silna kobieta, która wspomagała inne kobiety i wiele kobiet dzięki niej odniosło sukces.*

Gorillaquin

Ale przecież jesteś kobietą, a on nigdy nie wystawia kobiet!

Dramaloon

Poprawka: nie tylko jestem kobietą, jestem wręcz kolorową kobietą!

Gorillaquin

Muszę to zobaczyć na własne oczy. Niechaj się dołączę. Chodźmy!

(Wychodzą, podczas gdy Machoswine wchodzi)

Machoswine (Maczowieprz)(Sophie)

Już po mnie. Siedziałem sobie, pilnowałem własnego nosa, wybierałem sztuki wyłącznie białych mężczyzn na nadchodzący sezon, aż tu przychodzi kobieta i się pyta, dlaczego nie wystawiam kobiecych dramatów. Zagroziła, że zrezygnuje z biletów i namówi wszystkie swoje przyjaciółki, żeby zrobiły to samo. Ładne rzeczy, nie można prowadzić interesu, tak jak się to robiło od zawsze. Ale ja je wszystkie przechytrzę. Obiecałem wystawić sztukę Dramaloon. I już moja w tym głowa, żeby to była najgorsza produkcja, jaką kiedykolwiek widziały. To je nauczy, żeby się nie domagać więcej sztuk pisanych przez kobiety. Gdzie mój asystent, Chauvinisto?

SLAJD WW: Chauvinisto

Chauvinisto (Hallie)

Tak wasza artystyczna dyrektorskość? Czyż to nie piękny dzionek? Czyż to nie jest wymarzony dzień na zmianę? Albo na wyciągnięcie pomocnej dłoni do osób, które tak długo były dyskryminowane?

Machoswine

Przestań chrzanić. Nie jestem tak naprawdę za kobiecym dramatopisarstwem, po prostu zostałem poddany naciskom. Postaraj się, żeby produkcja Dramaloon była najgorsza ze wszystkich, jakie ten teatr kiedykolwiek widział.

Chauvinisto:

Co tylko Pan sobie życzy, pod warunkiem, że dostanę awans.

Machoswine

Dostaniesz awans. Taka jest tradycja. Przez ostatnie 75 lat w tym teatrze awansowali mężczyźni i tylko mężczyźni!

Chauvinisto

To ja się nadaję, nadaję się.

Dźwięk 30: pukanie do drzwi

Chauvinisto

Wejść!

Dramaloon

Przybywam z moją sztuką - *Silna kobieta, która wspomagała inne kobiety i wiele kobiet dzięki niej odniosło sukces.*

Machoswine

Niech popatrzę.

Dramaloon

Proszę bardzo. Czy obsada została już wybrana?

Machoswine

Ależ ta sztuka ma całkowicie żeńską obsadę!

Dramaloon

I chciałabym, żeby reżyserowała ją kobieta.

Machoswine i Chauvinisto

Hahahahahahaha!

(M. i C Wychodzą, Gorillaquin wchodzi)

Gorillaquin

Dramaloon, muszę z tobą pomówić. Wykonałam pięciominutowy wywiad i dowiedziałam się, że Machoswine tradycyjnie wystawia wyłącznie sztuki napisane przez białych mężczyzn. To może oznaczać tylko jedno.

Dramaloon

Och, nie, to jest jałmużna mająca zamydlić oczy!

SLAJD WW: (grosze)

Gorillaquin

Dowiedziałam się też, że planuje dla twojej sztuki najgorszą możliwą produkcję! Ale się nie obawiaj. Mam plan...

Dramaloon

Domagam się wzięcia udziału w twoim planie. Ten seksista musi zostać ukarany, dla przykładu wobec wszystkich seksistowskich dyrektorów artystycznych wszędzie.

Gorillaquin

Rzeczywiście, są wszędzie.

Dźwięk 31: echo

Dramaloon

Dobrze powiedziane. Co mam robić?

Gorillaquin

To naprawdę bardzo proste. Przebierzemy cię za białego dramatopisarza. Potem musisz iść do Machoswine i go namówić do wystawienia twojej sztuki. No i ta sztuka to będzie - *Silna kobieta, która wspomagała inne kobiety i wiele kobiet dzięki niej odniosło sukces*, ale wymyślimy jej jakiś inny tytuł.

Dramaloon

To może „Rozgotuj To”

Gorillaquin

Nie

Dramaloon

„Nienawiść, plugastwo, obojętność”?

Gorillaquin

Nie.

Dramaloon

Już wiem! „Nienawidzę cię, jesteś brzydactwo i masz wszy!”

Gorillaquin

Doskonale! Tym sposobem pokażemy światu, jaki naprawdę jest Machoswine.

Wchodzi Machoswine

Gorillaquin

Machoswine nadchodzi, idź się przebrać.

Machoswine

A ty tu czego szukasz, Gorillaquin? Przyszedłeś oszpecać moje łazienki swoimi protestacyjnymi vlepками? Zabieraj stąd zaraz swój kosmaty tyłek!

Gorillaquin

Z przyjemnością. Ale wróć tutaj oprotestowywać twoje dyskryminacyjne praktyki, jak tylko ściagnę więcej vlepek ze strony www.guerillagirlsontour.com !

SLAJD XX: logo GGOT

Dźwięk 32: dzwoni telefon

(Wychodzi Gorillaquin, wchodzi Chauvinisto z telefonem)

Chauvinisto

DZWONI TELEFON. (do telefonu) Halo? Teatr wyłącznie białych mężczyzn! Tak, wystawiamy sztukę jakiejś kobiety, ale proszę sobie nie zadawać trudu, chyba że pani lubi ??????. Zrozumiała pani? Hahahahahaha!

Machoswine

Kto to był?

Chauvinisto

Kobieta. Jakiś autor czeka na Pana w pańskim biurze.

Machoswine

Mężczyzna? (sprawdza/odhacza) Biały? (sprawdza/odhacza) Gej?(sprawdza/odhacza dwa razy)

Machoswine

Zobaczę się z nim natychmiast.

Wchodzi Dramaloon przebrana za Manlymuch (Męskiehej)

Manlymuch

Mam dla pana sztukę.

Machoswine

Biorę.

Manlymuch

Ale nawet jej pan nie przeczytał.

Machoswine

Komu to potrzebne? Widzę przecież że to dokładnie rodzaj sztuki jakie lubię wystawiać.

Manlymuch

Doprawdy? To bardzo interesujące. Kiedy będzie wystawiona?

Machoswine

Zabiorę się za nią jutro.

Manlymuch

Ale mnie się wydawało, że jutro ma być premiera tej sztuki napisanej przez kobietę.

Machoswine

Ja miałbym wystawiać sztukę kobiety? (śmieje się) Nigdy! Chauvinisto, sprowadź prasę!

(Wchodzi Gorillaquin przebrana za prasę.)

Gorillaquin

Tutaj redakcja „Seksistowskiego Wieprzka”. Czy można prosić o pańskie oświadczenie?

Machoswine

Z przykrością zawiadamiamy, że w tym sezonie nie będziemy wystawiać sztuki dramatopisarki Dramaloon.

Gorillaquin

Wolno wiedzieć dlaczego?

Machoswine

Wycofała ją.

Dramaloon

(odsłaniając się) Wcale nie!

Machoswine

Dramaloon!

Dramaloon

Okłamałeś mnie. Nigdy nie zamierzałeś zapewnić mojej sztuce produkcji, na jaką zasługuje.

Machoswine

To dlatego, że kobiety nie potrafią pisać dramatów. Sztuki mogą być pisane tylko przez mężczyzn!

Gorillaquin

Czy mogę to zacytować?

Machoswine

Zawsze to mówiłem i teraz powtórzę... kobiety nie potrafią pisać!

SLAJD YY: Kobiety nie potrafią pisać

Dramaloon

Tak, proszę to napisać w prasie, żeby wszystkie kobiety na świecie mogły sobie przeczytać.

Machoswine

Ja się kobiet nie boję.

Gorillaquin

A powinieneś! (ujawnia) 65% wszystkich biletów teatralnych jest kupowane przez kobiety!

Machoswine

Co takiego? Proszę. Błagam na kolanach. Nie drukuj tego, co powiedziałem.

Gorillaquin

Dobra, pod jednym warunkiem. Przez najbliższe 99 lat będziesz wystawiał wyłącznie sztuki napisane przez kobiety!

Machoswine

Ale skąd ja wezmę tyle sztuk?

Dramaloon

Możesz zacząć od mojej. *Silna kobieta, która wspomagała inne kobiety i wiele kobiet dzięki niej odniosło sukces.*

Gorillaquin

Jest mnóstwo dramatopisarek, które piszą wspaniałe sztuki. (wskazuje na publiczność) Prawda, dziewczyny? Pytam, czy są na sali dramatopisarki?

SLAJD: Wstańcie, dajcie się policzyć!

Machoswine

Tego się właśnie obawiałem.

Gorillaquin

Już więcej nie będziesz powstrzymywał form sztuki przed rozwojem przy pomocy swoich seksistowskich praktyk! Bez wizji kobiet i kolorowych artystów, teatr jest sztuką bez drugiego aktu.

Dramaloon

Niechaj się rozpocznie drugi akt!!!!!!

SLAJD VV: „Niechaj się rozpocznie drugi akt!”

SLADY: Dziękujemy! Ta produkcja została napisana, wyreżyserowana, odegrana, zaprojektowana, zarządzana i wystawiona całkowicie przez kobiety. Dobranoc.

Dźwięk 33: Kurtyna, muzyka ze „Słodkiej Charity” Dorothy Field.